

[Finansministeren.]

rationalisering og modernisering af den offentlige administration ligger regeringen på sinde. Der er netop som nævnt fremsat et lovforslag her i tinget om oprettelse af en forvaltningshøjskole, der er et led i denne modernisering, bl. a. med henblik på at nå til en mere rationel anvendelse af arbejdskraften. Jeg ville næsten tro, at hvis ikke disse bestræbelser allerede var udfoldet, ville der blive en endnu kraftigere stigning i antallet af statsansatte.

Hvad angår spørgsmålet om rationalisering og modernisering af administrationen i øvrigt, er regeringen også opmærksom herpå. I øjeblikket har vi jo 2 organer til at tage sig af opgaverne i denne forbindelse, nemlig forvaltningsnævnet og administrationsudvalget. Ud fra den betragtning, at arbejdet måske kunne trænge til en vis fornyelse, har regeringen netop nedsat et udvalg, som i løbet af få måneder skal give indstilling om, på hvilken måde rationaliseringsarbejdet bedst kan videreføres og fremmes. Også dette er et udtryk for regeringens interesse for disse anliggender.

Må jeg så i øvrigt i anledning af nogle af det ærede medlems indledende bemærkninger sige, at det er klart, at det inden for statens mangesidede virksomhed undertiden kan være vanskeligt at bedømme den indbyrdes vægt af enkelte konkrete bevilningsønsker. Det er en vanskelighed, som såvel finansministeriet som finansudvalget og folketinget stilles over for. Særlig i en periode hvor en kraftig udvikling i statens aktivitet finder sted, vil den konkrete afvejelse være vanskelig, og der kan som følge heraf utvivlsomt forekomme tilfælde, hvor der disponeres forkert. I nogle af disse tilfælde vil man måske nok savne den tilstrækkelige sagkundskab, men på den anden side beror afgørelsen vel til syvende og sidst på en politisk bedømmelse. For mig at se må det væsentlige derfor være, at de mange enkeltafgørelser, der skal træffes, sættes i indbyrdes relation og overvejes over for hinanden og som led i et hele, også som et led i den hele samfundsøkonomiske udvikling. Det er på denne baggrund, det skal ses, når jeg ved fremsættelsen af finanslovforslaget omtalte, at det er regeringens hensigt i den kommende tid gennem en langtidsplanlægning at søge tilvejebragt

materiale, der kan danne basis for en sådan helhedsvurdering af samfundets opgaver og hermed også for en prioritering i bredere forstand af de enkelte statsformål.

Inden jeg så går over til indtægtssiden, har jeg et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Rimstad. Det ærede medlem har jo for vane at udtale sig med en selvsikkerhed, som står i omvendt forhold til hans partis størrelse, men det bliver det ærede medlems udtalelser jo ikke mere rigtige af. Det ærede medlem mente af en enkelt sætning i fremsættelsestalen at kunne udlede, at 400 mill. kr. af udgiftsstigningen skulle være udtryk for, jeg tror, det ærede medlem sagde en fanatisk socialdemokratisk ødselhed, og at der her var tale om en sivende strøm af udgifter, som folketinget var uden indflydelse på. Begge led af denne betragtning er forkerte, og den er jo som helhed nærmest fornærmende over for finansudvalget. Det ærede medlem anbefalede mig at lade være med at studere befolkningens og folketingets ønsker og gav mig sin recept på, hvad en finansminister havde at se til. Jeg takker for recepten, der jo i øvrigt ikke indeholdt noget akkurat overraskende nyt. Men så må jeg vistnok føje til, at en finansminister, der ganske så bort fra, hvad folketinget ønsker der skal løses af fællesopgaver, nok hurtigt kom galt af sted. Det er muligt — noget kunne tyde på det — at det er en slags finansdiktator, det ærede medlem ønsker, vel at mærke en sådan, der er skabt i hans eget billede. Jeg vil gerne sige ganske klart, at en sådan stilling lægger jeg ikke billet ind på.

Må jeg så om indtægtssiden sige, at det er jo ikke særlig mange bemærkninger, der faldt herom. Det ærede medlem hr. Damsgaard udtalte en vis skepsis over for forslaget skøn om kun ca. 6 pct.s stigning i det samlede afgiftsprovenu. Som begrundelse for denne skepsis anførte det ærede medlem, at vi af erfaring ved, at en vis procentvis stigning i indkomsterne giver sig udslag i en noget større procentvis stigning i forbruget af netop de beskattede varer. Når der i finanslovforslaget kun er regnet med en stigning i afgiftsprovenuet fra i år til næste år på godt 400 mill. kr. mod godt 700 mill. kr. fra i fjor til i år, beror det på to klare forskelle. For det første blev forskellige afgiftssatser forhøjet